

گفت و گوی صبا
با امیر کر بلایی زاده،
بازیگر و کارگردان
«اتاق رختکن»
شماره ۱۶

هر خانواده باید

یک کالابرگ فرهنگی داشته باشد

می کنند؛ کم دین هایی که شوخی های اروتیک را کادوپچ می کنند و هوشمندانه می گویند و اجازه می دهند مخاطب خودش بفهمد منظور چیست. در این حالت تماشاگر بیشتر می خندد، چون احساس می کند خودش چیزی را کشف کرده است؛ انگار یک صندوقچه اسراری است که فقط خودش کلید و رمز آن را داشته. این برای تماشاگر هیجان و جذابیت بیشتری دارد.»

کر بلایی زاده درباره آینده تئاتر در مواجهه با فناوری و هوش مصنوعی ابراز خوش بینی کرد و گفت: «نمایش از پس اتفاقات، بحران ها و همه مصائب روزگار، از ۲۵۰۰ سال قبل از میلاد مسیح تا امروز گذشته و نه تنها چیزی باعث نابودی آن نشده، بلکه این اتفاقات باعث غنای آن شده است. من همچنان معتقدم پنج یا شش سال دیگر سالن های نمایش ۱۰ برابر بزرگ تر و سالن های اجرای خواننده ها هم ۱۰ برابر بزرگ تر می شوند.»

به اعتقاد این کارگردان، گسترش هوش مصنوعی در نهایت نیاز انسان به تجربه زنده و مواجهه مستقیم با هنرمند را بیشتر خواهد کرد. او گفت: «آدم ها تا ته هوش مصنوعی می روند. با هوش مصنوعی می توانید فیلم ساز شوید، آهنگ های مختلف تولید کنید و صداهای مختلف خواننده ها را بازسازی کنید؛ کما اینکه همین حالا هم چنین اتفاقاتی وجود دارد.»

کر بلایی زاده ادامه داد: «اما آدم ها به یک جایی می رسند که اجرای زنده می خواهند. دوست دارند نفس خواننده را احساس کنند، بعد با او عکس بگیرند و او را ببینند. این ارزش هنر تئاتر را بیشتر می کند؛ چون اسمش هنر تئاتر است و بر اساس انسان تعریف می شود.»

او در توضیح تفاوت سینما و تئاتر نیز گفت: «من همیشه می گویم فراموش نکنیم چرا می گوئیم صنعت سینما؛ چون سینما بر اساس دوربین تعریف می شود. اگر دوربین نباشد، هر کسی را هم که بیاورید چیزی نیست که آن را ثبت کند، اما در تئاتر اگر بازیگر نباشد، هر چقدر تماشاگر و امکانات داشته باشند، کسی نیست که آن را اجرا کند.»

کر بلایی زاده در پایان با تأکید بر ضرورت حمایت از تئاتر خاطرنشان کرد: «امیدوارم به جایی برسیم که تئاتر جزو سوبسید دولت قرار بگیرد؛ دولت ها بیایند و بگویند این حمایت فقط برای استفاده از تئاتر و هنر است.»

او پیشنهاد داد: «مثل کالابرگ، یک کالابرگ هنری یا فرهنگی داشته باشیم که مردم با آن بتوانند به موزه، تئاتر یا کنسرت بروند. واقعاً آرزو دارم روزی هر خانواده یک کالابرگ فرهنگی داشته باشد تا بدون دغدغه اینکه چقدر باید هزینه کند، بتواند از هنرمندان خودش استفاده کند.»

نمایش «اتاق رختکن شماره ۱۶» به نویسندگی سهند خیرآبادی و با بازی و کارگردانی امیر کر بلایی زاده، پس از اجرای نخست خود در عمارت هما، بار دیگر روی صحنه رفته است. این نمایش که در قالب یک اثر تک بازیگر اجرا می شود، از ۲۳ مرداد ماه در پردیس تئاتر شهرزاد میزبان مخاطبان شده است.

ناصر ارباب
گفت و گو

متوجه ۸۵ دقیقه کار نشدیم. الان هم که نمایش ۶۵ دقیقه شده، خیلی ها می آیند و می گویند چرا زود تمام شد؛ تازه داشتیم با این کاراکتر همراه می شدیم و دوست داشتیم بخش های دیگری از زندگی و اتفاقات بعدی او را ببینیم.»

کر بلایی زاده در ادامه درباره شوخی های جنسی در کمدی و نحوه استفاده از این نوع شوخی ها در آثار نمایشی و فضای مجازی گفت: «شوخی های جنسی در تمام دنیا طرفدار دارند. شما فیلم هایی را می بینید که شوخی جنسی دارند، چون این شوخی ها در میان مردم خیلی به شکل مستقیم بیان نمی شوند و وقتی در یک اثر هنری دیده می شوند، هنرمند به بخش عریان ذهن مخاطب دست می گذارد.»

او البته بر اهمیت توجه به رده سنی مخاطب تأکید کرد و افزود: «منظورم تماشاگری است که شرایط سنی لازم را دارد. در تمام دنیا هم از رده بندی های مثبت ۱۵ و مثبت ۱۸ استفاده می کنند تا مخاطب هدف بداند چه اثری را انتخاب می کند.»

این بازیگر با اشاره به تفاوت های فرهنگی در نحوه مواجهه با چنین شوخی هایی اظهار کرد: «در کشور ما گاهی حواس بعضی از کم دین ها به عرف جامعه نیست. شاید مخاطب وقتی به تئاتر می رود، خودش انتخاب کرده باشد که آن اثر را ببیند، اما وقتی همین محتوا در فضای مجازی منتشر می شود، شاید جامعه هنوز آمادگی پذیرش شوخی های جنسی با شکلی را که بعضی از کم دین ها ارائه می کنند، نداشته باشد.»

کر بلایی زاده معتقد است کمدی هوشمندانه باید به جای بیان مستقیم، بخشی از معنا را به مخاطب واگذار کند. او گفت: «به نظر می رسد یک رنسانس باید اتفاق بیفتد و چند سال زمان نیاز است تا آدم ها انتخاب کنند که چه نوع کمدی را ببینند.»

او با اشاره به نمونه هایی از کمدی در جهان ادامه داد: «امروز دنیا هم دارد به سمت استندآپ هایی می رود که کم دین هایی مثل جری ساینفلد اجرا

کر بلایی زاده در گفت و گو با صبا، درباره دلیل اجرای مجدد این اثر معتقد است اجرای نخست نتوانسته تمام ظرفیت های مورد نظر او را محقق کند. او در این باره گفت: «بار اولی که نمایش اجرا شد احساس کردم جان کلام گفته نشد. از یک طرف با حادثه فوت برادرم مواجه شدم و چند روزی نتوانستم اجرا بروم و از طرف دیگر شرایط اجرایی که در سالن قبلی می خواستم، به وجود نیامده بود. این بار که شهرزاد احساس کردم با توجه به امکانات و تیم مدیریتی جدیدی که آمده، شرایط مورد نظر برای اجرا فراهم است و تصمیم گرفتم دوباره نمایش را روی صحنه ببرم.»

این بازیگر درباره تفاوت میان «اتاق رختکن شماره ۱۶» و استندآپ کمدی نیز توضیح داد و گفت: «در استندآپ کمدی یک هنرمند کم دین داریم که بدون دکور، لباس، افکت و حتی امکانات اضافه، با متن و ساختار شوخی نویسی و ارتباط با مخاطب خودش ارتباط برقرار می کند.»

کر بلایی زاده با تأکید بر تفاوت این شیوه با مونولوگ تئاتری اظهار کرد: «میزانسن به معنای آنچه ما در یک مونولوگ تئاتر می بینیم، در استندآپ وجود ندارد. در استندآپ خلق موقعیت در یک فضای کوچک توسط یک هنرمند کمدی اتفاق می افتد، اما در مونولوگ ما یک کاراکتر خلق کرده ایم که زندگی و دنیای خودش را دارد و ما از دریچه دیوار چهارم وارد دنیای آن کاراکتر می شویم.»

او درباره تغییرات اجرای جدید نیز بیان کرد: «اجرای اول ۸۵ دقیقه بود، اما با توجه به اینکه تماشاگر امروز کارهای جمع و جورتر را، مخصوصاً وقتی مونولوگ باشد، بیشتر دوست دارد، تصمیم گرفتم زمان نمایش را کاهش بدهم. از طرفی دوست داشتم ریتم و تمپوی کار سریع تر باشد.»

وی گفت: «در اجرای اول تماشاگران می گفتند

